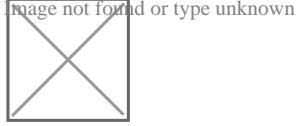
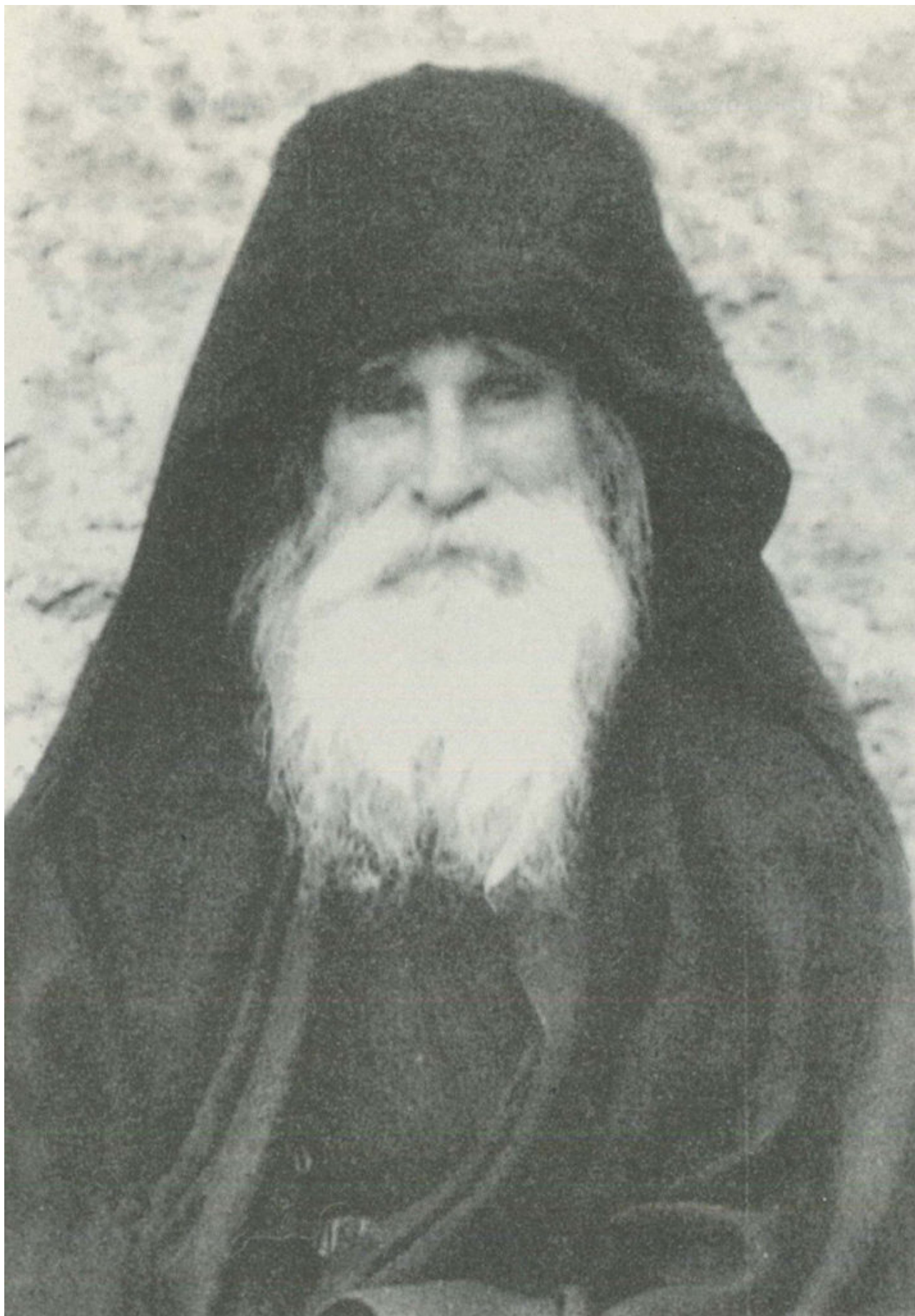

21 Μαΐου 2023

Μοναχός Ισαάκ Διονυσιάτης (1850 - 21 Μαΐου 1932)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

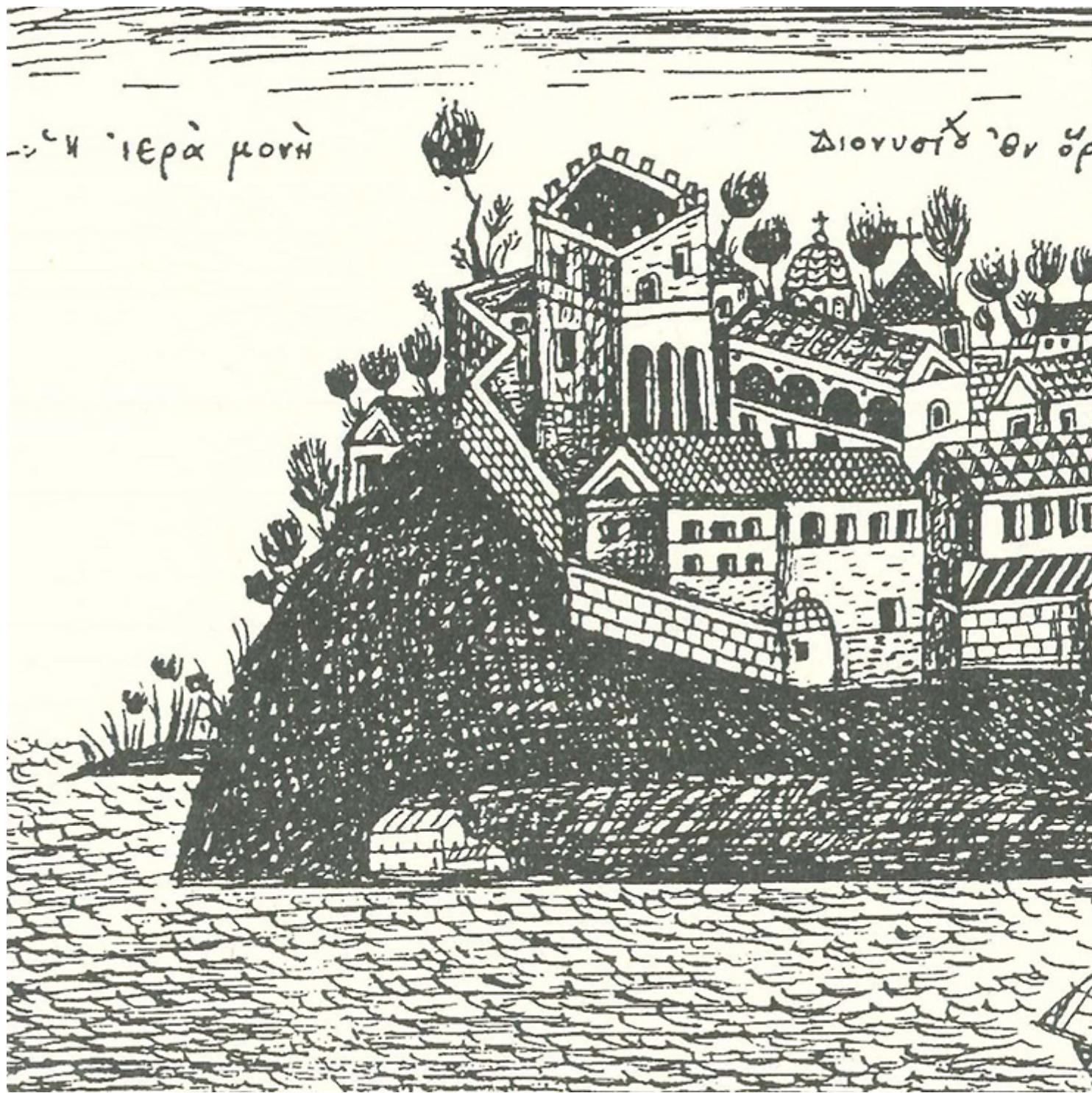

Μοναχός Ισαάκ Διονυσιάτης, ο υποδειγματικός κοινοβιάτης

Ο λαμπρός ηγούμενος της ιεράς μονής Διονυσίου αρχιμανδρίτης Γαβριήλ γράφει περί του ενάρετου παραδελφού του: «Ήτο τύπος απλότητας, ακρίβειας και ευλαβείας, σιωπηλός και απερίσπαστος εν παντί, υπόδειγμα εις όλους τους πατέρας».

Γεννήθηκε στο Καβακλί Αδριανουπόλεως από ευσεβείς γονείς το 1850, ο κατά κόσμον Ιωάννης Γεωργίου. Από μικρός φύλαγε τα πρόβατα του πατέρα του και με τα λίγα γράμματα που έμαθε διάβαζε τους βίους των αγίων. Νέος ήλθε προσκυνητής στο Άγιον Όρος. Έμεινε για λίγο σ' ένα Κελλί της Βίγλας. Τον σαγήνευσε η μονή Διονυσίου. Εκάρην σε αυτή μοναχός το 1872. Εύκολα μπορεί να χαρακτηριστεί ως το τέκνο της απερίεργης υπακοής και της πρόθυμης και πρόσχαρης διακονίας. Επί έξι δεκαετίες δεν αρνήθηκε καμιά διακονία στο αγιότεκνο κοινόβιό του, του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, που φυλάγεται η χαριτόβρυτη δεξιά του χείρα. Διετέλεσε ταχυδρόμος, κονακτσής, τσέλιγγας, παραγουμενιάρης, μωλωνάς, κελλάρης, μετοχιάρης, αμπελικός, προσφοράρης, φούρναρης και κηπουρός της μονής.

Η υπακοή του έδινε φτερά και ο κόπος καρπό ευλογίας. Αγάπησε την υπακοή ως το πιο ασφαλές μέσο σωτηρίας του. Συνοδός της ανέφελης υπακοής, η εγκράτεια, η ταπείνωση, η αγάπη και η απάθεια. Έχυνε πολλά δάκρυα κάθε νύχτα για όλο τον πάσχοντα κόσμο. Προσευχόταν ιδιαίτερα για τους εργάτες της μονής. Γλυκύτερη θεωρούσε την προσευχή από κάθε τι. Δεν κοιμόταν, λησμονούσε να φάει για να προσεύχεται. Κλεισμένος στα χιόνια κάποτε, βρέθηκε στην είσοδο της μονής του, δίχως να καταλάβει καλά καλά το πως... Τα γηρατειά δεν τον εμπόδιζαν να διακόπτει ή ν' αμελεί τον κανόνα του, τη νηστεία, την εργασία, άκόμη κι αν βρισκόταν έξω από τη μονή.

Ἱερά Μονή

Διονυσίου

Ἱερά μονή Διονυσίου (σχέδιο Ρ. Κοφίδη 1957)

Το μοναχολόγιο της μονής του φειδωλά αλλά περιεκτικά αναφέρει: «1932 Μαΐου 21. Εξεδήμησεν προς Κύριον ο εκ Καββακλή Σαράντα Εκκλησιών καταγόμενος αδελφός ημών Γέρων Ισαάκ, ετών 82, διατελών εν τη μονή υπέρ εξηκονταετίαν, τύπος και υπογραμμός αρετής και κανών της μοναδικής ζωής αληθέστατος, πεπληρωμένος αγιότητα. Κύριος ο Θεός ημών αναπαύσαι μετά των αγίων των ενταύθα εκλαμπάντων θεοφόρων πατέρων ημών. Αμήν. Ετέθη εις το κάτω πεζούλιον. Ανεκομίσθη τη 25η.9.1937».

Ο παραδελφός του, Γέροντας Λάζαρος, γράφει περί αυτού στις ωραιότατες Διονυσιάτικες Διηγήσεις του: «Όταν ετελούσαμεν την ακολουθίαν του όρθρου οι δύο μας επί δυόμισυ ώρας με κομβοσχοίνι, μόλις ένα ή δύο κομβοσχοίνια έλεγε με σιγανήν φωνήν την ευχήν εις κάθε κόμπον: “Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς”, εις το τρίτον κομβοσχοίνιον εθερμαίνετο η καρδιά του από θείον έρωτα και ζήλον και δεν μπορούσε να κρατήση τον εαυτόν του για να ομιλή σιγά. Εφώναζε, λοιπόν, την κάθε λέξιν με διάπυρον ζήλον και αγάπην, ως να είχε ενώπιόν του τον Χριστόν και Τον παρακαλούσε, ως κυλιόμενος εις τους πόδας Τρυ, ερωτικώς καταφιλών μετά δακρύων αυτούς και ο γράφων τον ήκουε “Κύριε Ιησού Χριστέ...” να φωνάζη. Μετά δε το απόδειπνον δεν παρήρχετο μισή ώρα και εν τω πλησίον της εκκλησίας κελλίω καθήμενος μοναστικώς ήρχιζε τον κλαυθμόν... Δάκρυα από ψυχής και καρδιάς κατωδύνου. Δάκρυα θρηνητικά, δάκρυα παρακλητικά, δάκρυα κατανουκτικά».

Άλλος αναφέρει περί αυτού: «Όσοι από τους συγχρόνους του Γέροντα ζούν δεν θα ξεχάσουν τον αχώριστο φίλο του π. Ισαάκ, ένα μεγάλο δηλητηριώδες φίδι ενάμισυ μέτρο. Είχε εξοικειωθεί τόσο μαζί του, ώστε ανέβαινε και κοιμόταν στο ξύλινο κρεβάτι του. Όσο καιρό έμενε στο αρτοποιείο, ήταν κοντά του. Μόλις έφυγε ο Γέροντας, εξαφανίστηκε κι εκείνο. Και όλα αυτά, για να διαπιστωθεί ότι πολλοί άγιοι του Θεού αξιώνονται να φτάσουν στην προπρωτική κατάσταση των πρωτοπλάστων και μπροστά τους ημερεύουν τα άγρια ζώα και τα δηλητηριώδη ερπετά. Με τις προσευχές του οι στείρες γεννούσαν, η ανομβρία σταματούσε και το αλεύρι του μοναστηριού δεν στέρευε από τις αποθήκες του».

Πηγες - Βιβλιογραφία

Χερουβείμ αρχιμ., Ισαάκ Διονυσιάτης, Ωρωπός Αττικής 1986. Ηλία, Ισαάκ ο Διονυσιάτης, Ορθόδοξη Μαρτυρία 17/1986, σσ. 50-51. Λαζάρου Διονυσιάτου μονάχου, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 102-111.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 255 - 257